

Nova knjiga

Afera papež

Razmisli in sodeluj

Časopis za ljudi, ki iščejo resnico

<http://razmisli.blog.si>, www.zrtve-cerkve.org

BREZPLAČNO

št. 10 - junij 2011 - letnik 5

Zoper papeža Benedikta XVI. vložena kazenska ovadba zaradi hudodelstev proti človeštvu

Na Mednarodno kazensko sodišče v Den Haagu sta v začetku tega leta dva nemška odvetnika vložila, v imenu šestih državljanov EU, kazensko ovadbo proti dr. Josephu Ratzingerju, papežu rimskokatoliške cerkve zaradi hudodelstev zoper človečnost po 7. členu Statuta Mednarodnega kazenskega sodišča.

V predgovoru h knjigi je dr. Sailer, eden izmed obeh avtorjev, zapisal: "Mnogi, ki bodo vzeli v roke ta tekst, si bodo mogoče začudeno pomeli oči: »Papeža spraviti na sodišče? Nora ideja!« Ne bo malo takšnih, ki se bodo vprašali: »Zakaj šele zdaj?« Cerkvi zvesti katoliki bodo ogorčeni, svobodomislci bodo občutili zadoščenje. Vzrok, da kazenska ovadba proti papežu zbuja emocije, leži v ovadeni osebi, ki jo imajo nekateri za Božjega namestnika, drugi pa za kneza teme. V tej pisni ovadbi na Mednarodno kazensko sodišče v Haagu on ni niti eno niti drugo, ampak enostavno »obdolženi dr. Joseph Ratzinger«, ki so mu očitani hudi zločini – nad spolno zlorabljenimi otroki s strani njegovih klerikov, nad ubitimi Afričani, ki jim je njegova prepoved uporabe kondomov prinesla smrt in nad cerkvenimi člani, ki jih je njegova totalitarna duhovščina zaslužila. Ovadbo sem kot odvetnik pripravil skupaj s svojim kolegom dr. Gertom-Joachimom Hetzlom, zavedajoč se, da je čas dozorel, da se končno neha s srednjeveško klečeplaznostjo pred cerkvenimi knezi in da se jih prav tako kot druge državljane pokliče na odgovornost, kadar storijo zločin. Ta spis posvečava vsem tistim, ki so pod nečloveškim cerkvenim regimentom pretrpeli hude duševne muke, vsem tistim, ki so umrli zaradi ljudomrzne »seksualne morale« starih mož v Rimu, in predvsem neštetim otrokom, ki so postali žrtve seksualnih zločinov klerikov. V okviru svoje odvetniške dejavnosti sva doživela, kako žrtve še kot odrasli trpijo zaradi svoje usode v otroštvu. Predvsem zaradi njih smo podali kazensko ovadbo. Ti so velikokrat nehali verjeti v pravičnost, da, celo v Boga. Veselilo bi nas, da po možnosti spet najdejo oboje."

Omenjena kazenska ovadba je izšla tudi v obliki knjige z naslovom *Afera papež*, iz slovenske izdaje pa objavljamo nekaj odlomkov.

Kazenska ovadba se podaja zaradi treh svetovnih zločinov, ki do danes niso bili prijavljeni, ker izhajajo iz institucije, na vrhu katere so »najvišji dostojanstveniki«, ki nastopajo, kot da so visoko nad kaznivimi dejanji. Tradicionalno spoštovanje do »cerkvene oblasti« je zameglilo zavest prava. Če bi neka nova verska skupina z grobim psihičnim pritiskom prisiljevala svoje člane, da svoje dojenčke včlanijo v skupino, da bi jo vse življenje financirali in se v vsem ravnali po njenih direktivah, potem bi to skupino označili za »sekte«. Če bi bilo mogoče, bi država organizacijo razpustila in kaznovala »vodje sekte« zaradi prisile in izsiljevanja, toliko bolj, če skupina ne bi dopuščala izstopov, ampak bi te preprečevala z grožnjo najtežjih kazni in s tem pri mnogih svojih članih povzročila težke duševne poškodbe in ovirala njihovo svobodo razvoja.

Ko gre za enake stvari, ali jih lahko drugače obravnavamo zgolj zato, ker gre za organizacijo, ki se ne obnaša tako samo do nekaterih, ampak po vsem svetu, in se imenuje »rimskokatoliška cerkev«, ki neprestano govori o verski svobodi, proti drugače mislečim pa ščuva »pooblaščenca za sekte«. Ni drugače, samo navadili smo se na to. Od 1.7.2002 ta navada ni več dovoljena. Na ta dan je stopil v veljavo rimski statut o Mednarodnem kazenskem sodišču, ki za hudodelstva proti človečnosti zagroža s kaznijo.

Če bi bila takšna nasilna sekta široko razširjena v današnji Afriki in bi svojim članom prepovedala uporabo kondomov pod grožnjo najtežjih kazni, bi s tem povzročeno prenašanje HIV/AIDS-a in smrtne primere pripisali voditeljem sekte in proti njim uvedli kazensko pravno preiskavo. Ali je lahko to drugače samo zato, ker se prisilno vzpostavljena sekta imenuje »cerkev« in si njen poglavar lasti pravico do nezmotljivosti?

Če bi v neki svetovni nasilni sekti spolno zlorabili na sto tisoče otrok in bi zločine prikrili na ukaz voditelja sekte in onemogočili kazensko pravno preiganje, bi bila proti tej kriminalni organizaciji in njenemu voditelju vložena tožba. Ali je lahko to drugače zgolj zato, ker se ta organizacija imenuje »cerkev« in ukaz, da je treba o zločinih molčati, ne pride od šefa mafije, ampak ga je izrekel papež? Ni drugače, ampak je to samo stoletja dolga navajenost na pedofilsko duhovščino in moč njenih vrhovnih duhovnikov. Odkar obstaja kaznivo dejanje hudodelstva proti človečnosti, gledanje stran ni več dovoljeno.

V nadaljevanju podajamo ovadbo za tri hudodelstva proti človečnosti, za katere je kazensko pravno odgovoren dr. Joseph Ratzinger kot nekdanji kardinal in današnji papež:

1. ohranjanje in vodenje svetovnega totalitarnege prisilnega režima, ki svoje člane podjarmlja z grožnjami, ki zastrašujejo in ogrožajo zdravje;
2. ohranjanje smrtonosne prepovedi uporabe kondomov, tudi takrat, ko obstaja nevarnost infekcije z virusom HIV;
3. vzpostavlanje in ohranjanje svetovnega sistema za prikrivanje in podpiranje seksualnih zločinov katoliških duhovnikov, kar omogoča vedno nove zločine.

I. Zastrašujoči cerkveni režim

Obstaja upravičen sum, da je dr. Joseph Ratzinger kot kardinal in tudi kot papež nedoločenemu številu ljudi povzročil prizadetost njihovega duševnega in telesnega zdravja v smislu tč. k 1 odst. 7. čl.

1. Prisilno članstvo

Rimskokatoliška cerkev pridobiva svoje člane s prisilnim aktom, namreč s krstom pasivnih dojenčkov, kot opredeljuje kan. 96 kodeksa kanonskega prava (C.I.C.):

»S krstom se človeka priključi Kristusovi cerkvi ...«

Krst se praviloma izvrši v prvem letu življenja. Katoliški starši morajo verovati, da je novorojen otrok obremenjen z madežem izvirnega greha, katerega se lahko osvobodi le s pomočjo krsta. O tem dobesedno piše v danes veljavnem Katekizmu rimskokatoliške cerkve:

»Ker otroci pridejo na svet s padlo in z izvirnim grehom omadeževano človeško naravo, tudi oni potrebujejo ponovno rojstvo v krstu, da se osvobodijo moči teme in da se jih premesti v kralje-

stvo svobode božjih otrok, k čemur so poklicani vsi ljudje ... Cerkev in starši bi otroku kratili neprecenljivo milost postati božji otrok, če ga ne bi kmalu po rojstvu dali krstiti.« (Katekizem, št. 1250)

V kodeksu kanonskega prava piše v kanonu 867 čl. 1:

»Starši so dolžni skrbeti za to, da dajo svoje otroke krstiti prve tedne; kolikor se da kmalu po rojstvu, da, že prej se morajo starši obrniti na župnika, da za svojega otroka izprosijo zakrament in da so nanj ustrezno pripravljeni.«

V primeru, da je otrok v smrtni nevarnosti, mora biti krščen celo proti volji svojih staršev. Kan. 868, čl. 2 C.I.C. tukaj določa:

»V smrtni nevarnosti se otroka katoliških, da, celo nekatoliških staršev, krsti tudi proti volji staršev.«

Večina katoliških staršev se ukloni tej izjavi in da krstiti svoje otroke po možnosti čim prej, večinoma nekaj tednov po rojstvu. Po obstoječem mnenju za to zadošča njihova pravica do vzgoje, čeprav krst po katoliškem nauku na nek način veže krščenca, kar pomeni isto kot osebno podložništvo. Katoliški katekizem pravi o tem naslednje:

Ko je postal član cerkve, krščenec ne pripada več samemu sebi, ampak tistemu, ki je za nas umrl in vstal. Zato se mora v skupnosti cerkve podrediti drugim, jim služiti, in ubogati cerkvene predstojnike, se jim podrejati, jih priznati in spoštovati.« (Katekizem, št. 1269)

Vključitev krščenca v katoliško cerkev je nepreklicna, (prim. v von Campenhausen, avt. Li-

stl, Joseph in Prison, Dietrich, Handbuch des Staatskirchenrechts der Bundesrepublik Deutschland, 2. izd., Berlin 1994, str. 759 sl.), zaradi česar cerkev tudi noče izstopnikov brisati iz registra krščenih.

Izstop namreč po obvezujočem cerkvenem nauku vodi v večno peklensko kazen. Tako na primer piše v knjigi Neunerja in Roosa »Der Glaube der Kirche in den Urkunden der Lehrverkündigung«, 13. izd., 1971, obr. šte. 381:

»[...] [Sveta rimska cerkev po besedi našega Gospoda in Odrešitelja, ki jo je ustanovil,] trdno veruje, priznava in oznanja, da 'nihče, ki je zunaj katoliške Cerkve, niti pogan' ampak tudi ne Judje ne krivoverci ali od edinosti ločeni [schismatici], ne morejo biti deležni večnega življenja, šli bodo marveč v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom, če se ne bodo pred koncem življenja njej (Cerkvi) priključili.«

Po kan. 1364 v prim. s kan. 751 Corpus iuris canonici vodi izstop iz cerkve v ekskomunikacijo, ki po št. 1463 Katekizma katoliške cerkve spet predstavlja posebno težek greh, ki po št. 1861 Katekizma za seboj potegne »večno smrt v peklu«.

2. Psihični teror

Za cerkvene člane med drugim velja:

»Kdor vseh knjig svetega spisa z vsemi deli, kot jih je navedel tridentinski cerkveni koncil, ne prizna za svete kanonske spise, ali kdor zanika, da jih je navdal bog, tega naj se izključi.« (Neuner in Roos, prav tam, obr. št. 98), kjer je formulacija »izključi« evfemističen prevod grško-latinske formule anathema sit, ki dobesedno prevedeno pomeni: naj bo preklet.

Preklet je potemtakem tudi tisti, ki ne prizna kazenskih sankcij starega testameta za Božjo besedo. Na primer:

»Če nekdo zagreši zakonolom z ženo bližnjega, tako naj oba umreta, zakonolomec in zakonolomka ...« (3 Mz 20,10)

»Če nekdo spi z moškim tako kot z žensko, sta storila grozoto in morata oba umreti.« (3 Mz 20,13)

»In če bi nekdo ravnal drzno, da ne uboga duhovnika, ki je tam v službi gospoda, tvojega boga, ali sodnika, ta mora umreti ...« (5 Mz 17,12)

»Če ima nekdo upornega in neposlušnega sina, ki ne uboga na besedo svojega očeta in svoje matere in četudi ga kaznujeta, ju noče ubogati, ga morata oče in mati prijeti in ga peljati k starešinam mesta in k mestnim vratom in reči starešinam mesta: Ta najin sin je uporen in neposlušen in ne uboga na najino besedo in je potratnež ter pijanec. Tako naj ga kamenjajo vsi ljudje njegovega mesta, do

Brezplačno ustno pravniško svetovanje o izstopu
iz kat. cerkve je na voljo na telefonu 031 284 643.